

[Erhard Jakobsen.]

nu, at beløbet til sociale kompensationer var for lavt ansat. I økonomiministerens redegørelse til det politisk-økonomiske udvalg er det ansat til 600-700 mill. kr., og vi foreslår 1,2 mia kr. Det burde hr. Ib Christensen vide, for det er forelagt i et udvalg, hvor han havde mulighed for at være med til at drøfte det, men dengang ikke havde nogen spørgsmål til det.

Må jeg så lige gøre den historiske bemærkning, at når det kan se mærkeligt ud med dette forslag på baggrund af regeringens forslag, er det, fordi det er fremsat 3 uger før regeringens forslag. Det er ikke nogen beklagelse. Regeringens forslag er jo langt, langt vigtigere og langt mere omfattende. Regeringens forslag om at forlænge det såkaldte proportionalstræk, noget, som også den tidligere finansminister var inde på, er fornuftig snak, som vi alle sammen vil være med til. Vi tror bare, at ved at lægge det herovenpå kan man yderligere øge for- delen ved at arbejde ekstra.

Må jeg så lige opklare den omtalte mystik, der altså ikke er for dem, der har læst det, vi fremlagde i sin tid i det politisk-økonomiske udvalg, for det fremgår klart, at vi ingen spekulationer gør os om, hvordan den ekstra indkomst er opstået. Det graver vi ikke ned i. Jeg skal ikke lægge skjul på, at inspirationen er talrige arbejdes påpegn- ing af det urimelige i, at de af en overar- bejdsfortjeneste ikke får lov at beholde mere end 30-35 pct. Det er baggrunden, men man behøver ikke at belære mig om, at man ikke kan skille overarbejde ud fra andet arbejde. Det er da klart, det er en selvfølge- lighed.

Derfor skal bl. a. også dyrtidsportionerne gøres mere værd under forudsætning af, at de opspares et stykke tid. Vores forudsæt- ning er jo 3 år. Dyrtidsportionerne skal gøres mere værd derved, at der ikke skal beta- les 60 pct. i skat af dem, og det er man måske fra kommunistisk side lige så lidt in- teresseret i, som man er i alle andre prakti- ske ting, når bare man kan tale om sin revo-

lution, sin undertrykkelse, sin klassekamp og sin Marx, og det er der jo ingen der gider høre på herinde alligevel.

Målet er ganske klart, for det er en ned- sættelse af trækprocenten, og jeg kan for- tælle den kommunistiske ordfører, at det er noget, arbejderne ude omkring er interesse- ret i; det skal man nok opdage den dag, vi får det, for vi får det jo. Alle de betænkelig- heder, der nu gøres gældende over for mom- sen, kan man spare sig, for det er nemlig en nødvendighed, ellers får man ikke skattelet- telsen.

Jeg bemærkede mig meget interesseret, at socialdemokratiets ordfører undlod at tage stilling til forslaget, for så vidt angår moms- forhøjelsen. Det synes jeg er udmærket, men det kommer man til at tage stilling til. Det gør ikke mindst de partier, der har skrevet under på en nedsættelse af de direkte skat- ter med 10 mia kr., hvor man kun er enig om 5 mia kr. i besparelser. Hvor skal de andre 5 mia kr. hentes fra? Man får ikke cen- trum-demokraternes stemmer til yderligere besparelser, og vi er forpligtet til at skaffe nedsættelsen i de direkte skatter på 10 mia kr. Er det så grundskatter, man vil have? Er det formueskatter? Eller vil man trylle dem ud af luften eller vandet?

Nej, dette er en realitet, og det var det, centrum-demokraterne sagde før valget alle- rede. Allerede i november og december måned sagde vi: vil vi her i landet en ned- sættelse af de direkte skatter, kommer man ikke uden om at forhøje momsen. Ingen andre har villet sige det. Ingen andre kan lide stadig væk at sige det. Den radikale ord- fører ville lige for en sikkerheds skyld være sikker på, at alle havde forstået, at nu var der en chance for at hamstre. Det havde folk nok forstået uden at få radikal anv- isning på, at der var en god idé i det.

Der er intet asocialt i nogen af disse for- slag. Der er intet asocialt i at fritage folk, der får dyrtidsregulering, for at betale de 60 pct. af dyrtidsreguleringen i skat, når man samtidig beder dem om at spare i alt fald noget af det. Og hvor skal vi hen med det?